

København frem for at gøre min kone til gidsel gennem næsten et helt år. Det holder hendes nerver ikke til mere ☺

Et plaster på såret var det at Elton John nu blev opmærksom på mine billeder og kort tid efter købte 8 af dem for 160.000 kr ligesom Photographers Gallery nu er begyndt at sælge dem som fotokunst. Men dette gav mig dog også skrump, for et af Eltons billeder var det af Leslie i badekaret. Så i hvilken grad bør jeg nu dele sådanne arbejdsfri indtægter med min gamle kæreste, som stadig lever i yderste fattigdom i Connecticut – udover at invitere hende til fine middage som jeg gjorde det til vores 30 års jubilæum. Det var denne udbytning, som gjorde at jeg i så mange år modsatte mig ethvert forsøg på at udstille og sælge mine billeder mens jeg nu bløder lidt op fordi så mange af mine afbildede venner er døde.

Ugen efter måtte jeg igen tilbage til London til premiere på Tv-filmen, der var blevet lavet om mit liv som fotograf. Der var stuvende fuldt og folk var begejstrede for filmen. Bagefter var der spørgsmål til mig og instruktøren Marcus Werner Hed. Jeg tænkte at det kunne jeg sagtens klare, da jeg jo er vant til spørgsmål fra store amerikanske publikums. Men briter er ikke amerikanere. Dels kunne jeg knap nok forstå deres forskellige dialekter og dels kunne jeg ikke forstå den britiske tænkemåde, der lå bag. I mange tilfælde måtte Marcus nærmest "oversætte" deres spørgsmål til mig. Alligevel trampede jeg rundt i det og sagde på et tidspunkt: "Sorry, I don't understand British dialects so well." "But I am Irish," svarede manden fornærmet. Alligevel fik jeg meget ros af irerne fordi jeg lavede en lang sammenligning af undertrykkelsen, de sorte var udsat for, med den som irerne havde været udsat for af briterne. Sværest havde de ved at forstå - med den succes billederne nu har - at jeg havde trukket mig ud af England i 1983. "But you literally ran me out of town – even though Ken Livingstone (Londons populære borgmester) had blown it up as the most important show of the year." Hvorefter jeg måtte fortælle dette nu yngre måbende publikum alt om hvad der var sket dengang vrede moddemonstranter organiseret af CIA var trængt ind i det store Scala teater og efter vrede udfald om showets "racisme" havde væltet hele mit udstyr ned over publikum og afbrudt forestillingen. Næste dag trængte vrede demonstranter ind i byrådet og overhældte toryer med skoldhed kaffe, hvorefter debatten om Amerikanske Billeder kørte i aviserne i ugevis og jeg flygtede med showet til Irland og siden hen kun enkelte gange viste det i universiteter i Nordengland. Den samme holdningsændring overfor mine billeder finder jeg i Frankrig, hvor de ikke i dag fatter at jeg engang i Paris måtte have politibeskyttelse under hele mit show pga. de mange bombetrusler.

En stor del af året brugte jeg på lignende måde med at flyve ud for at åbne mine udstillinger i Amsterdam, Luxemburg, Frankfurt og Frankrig. Til udstillingen i Rimini i Italien tog Vibeke med på en lille ferie. Ellers brokkede hun sig så meget over mit fravær at jeg – træt som jeg selv var af de endeløse middage og taler af borgmestre hvert sted – undlod at vise mig til mine ferniseringer i Berlin og i Krakow for i stedet at tage på en uges ferie med hende i det smukke Andalusien. Eneste fejl vi gjorde var at leje bil frem for, som Vibeke sidst, at tage rundt i bus, da man mest bevæger sig mellem de skønne gamle bycentre, hvor man alligevel ikke kan parkere. Jeg havde tidligere set Grenada, så vi koncentrerede os om nogle af Europas absolutte perler i de gamle bydele af Cordoba, Sevilla, Cadiz og Malaga – især de mange vidnesbyrd om den tolerante muslimske periode som fulgte efter vore hærgende visigotiske forfædre og før Isabellas intolerante fordrivelser af jøder, kættere, muslimer m.fl.

hospital i Angola, hvilket jeg ikke så godt kunne fortælle Bagger om endnu. Men artiklen fik os nu til hurtigt at nedsætte en offentlig bestyrelse for Afrikafondet med Søren B. Henriksen som direktør og at begynde at give pengene væk. Mange år senere optrådte jeg i annoncer for Weekendavisen for at sige tak for at avisen som den eneste avis på det tidspunkt havde givet mig det konstruktive modspil, som fik os til hurtigt at komme i gang frem for at investere i konstante udvidelser af showet i flere lande for de tilstrømmende sorte frivillige. Baggers artikel gav mig enorm respekt på højrefløjen, husker jeg, da den brugte højrefløjens økonomiske succeskriterier. Men den var gjort til forsideartikel for at blive set af den tids venstrefløj med dens helt anderledes moralske kriterier i et forsøg på at fremstille Amerikanske Billeder som én stor selvisk pengemaskine baseret på udbytning af fattige sorte. Jeg husker at jeg skammede mig forfærdeligt over at have siddet på pengene i næsten to år uden "at gøre succes til en succes for de fattige," som jeg altid havde sagt var min hensigt. I den tids venstredrejede tidsånd kunne man næsten ikke se sig selv i øjnene og leve med så hård en anklage over sig. Dette eksempel, synes jeg, siger lidt om hvor langt vi i samfundet – og især i ungdommen - har bevæget os væk fra den tids trods alt mere medmenneskelige moral – fra ølkasser som møbler for at redde de fattige i den Tredje Verden – til mærkevarer, prangende møblelementer og ja, som Stein Bagger, pralende Rolex ure, biler, yachter, der kun dur til at prale med fordi vi alle i dag selv har en del af disse underlige værdier i os. Selvfølgelig skal der være plads til at vi kan realisere vore drengedrømme om "mit livs bil" – som jeg selv gjorde det ved som voksen at anskaffe de "sexmobiler", som jeg elskede at blaffe med som vagabond, indrettet med borde, senge, polstrede møbler, Tv, etc. Særligt når vi selv kan grine af vore barnlige behov og elsker at dele dem med andre folk som intet har. Men når det som hos Stein Bagger fører til "mer vil ha mer" uden empati for andre og uden andre værdier i livet, bliver det patologisk. Jeg plejer som bekendt at sige at der altid ligger en dyb smerte i barndommen bag, når man som Stein udvikler sig til i den grad at undertrykke og skade andre mennesker. Og det undrer mig derfor heller ikke nu at læse at hans store smerte netop opstod det år, hvor hans far skrev sit angreb på mig og forlod Stein – præcist i den alder som 11-årig hvor barnet får de største skader efter voldsomme brud og skilsmisser. Men måske der også har været noget genetisk betinget i hans opførsel, for da jeg forleden sad og snakkede om dette med digteren Søren Ulrik Thomsen, fortalte Søren at Rolf Bagger var kommet med et lignende perfidit angreb på ham i Berlingeren pga. nogle ubetydeligt små beløb Søren havde modtaget i kunststøtte. Vi konkluderede i al fald at der bag begge angreb lå en eller anden misundelse over andre menneskers økonomiske succes hos en som aldrig selv har haft det – og som åbenbart har ondt af selv en fattig digters succes. Det bliver spændende at se hvad retssagen yderligere afslører om den sindstilstand, vi alle gradvist er blevet lullet ind i siden 90'erne, og som blot i Stein Bagger kammede så meget over at vi kan begynde at se vanviddet i os selv.

F.eks. min afsløring af at jeg i velfærdsstatens tryghed overhovedet kunne tænke på i dag selv at have nogle pensionspenge i banken midt i en verden af skrigende nød. Men modsat 70'ernes tidsånd tør jeg i dag offentligt bekende det overfor jer, da jeg ikke hører jer tale om andet end jeres egne pensionsordninger når vi mødes til klassefester. Hvilket modsatrettet pres I dog lægger på mig i dag end i vor ungdom! Så det er nok jeres eller "samfundets skyld" at jeg altid blæser med vinden og opfører mig så tåbeligt som jeg gør ☺

En del af november tilbragte jeg i min kurators vidunderlige hus i Bretagne med udsigt over